

bretallet altsaa med fuld saglig Interesse skal tage hele dette Spørgsmaal op, saa maa det ønske, at disse politiske Paragraffer først blive fjernede, saaledes at vi komme til at staa lige foran det simple og rent saglige Spørgsmaal, om vi skulle søge at faa vedtaget almindelige og sælles Regler for saadanne Jærnbaneanlæg som de her omhandlede. Naar vi staa over for dette Spørgsmaal uden politisk Tilhæng af den Art, som den ærede Minister har hængt derpaa, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at der kunde opnaas, om ikke just Enighed, saa dog i hvert Tilfælde et Resultat, som kunde være nyttigt for den fremtidige Udvikling af Jærnbanerne. Men Mindretallet mener, at en absolut nødvendig Betingelse for, at vi kunne komme til saglig Forhandling i dette Spørgsmaal, er, at vi saa disse umotiverede Paahæng bort, som foreslaas i §§ 1 og 8, om denne ekstraordinære Bevillingsmyndighed for Administrationen og om denne ekstraordinære Myndighed for Regeringen til at optage Statslaan. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale, at man stemmer imod §§ 1 og 8, og at man med Hensyn til forskellige Enkeltheder i Forslaget forbeholder sig sin Stilling til fremtidig nærmere Behandling.

Sammerich: Jeg skal udtale mig paa Mindretallets Begne, og jeg tror at kunne fatte mig ret kort. Vi have, som ærede Medlemmer ville se, kunnet slutte os til Flertallet og vel til hele Udvalget i en sælles Bestræbelse for at finde almindelige Regler, der kunne gøres gældende, naar der er Tale om Koncession paa ny Jærnbaneanlæg. Jeg tror at turde sige, at der netop inden for det Mindretal, paa hvis Begne jeg har Ordet, har været ret divergerende Anskuelser over, hvad der maatte være Idealet af et Grundlag for saadanne Regler. Der er nogle, der have ment, at man ligesom tidligere skulde blive staaende ved, at Tilskuddet blev i Forhold til Banelængden, altsaa et Tilskud pr. Banemil, idet man mente, at dette vilde være til mere Fordel for de fattigere Egne. Der er andre, der i Stedet for have ment, at Tilskuddet maatte være i Forhold til Udgiften, som vedkommende Egn paatog sig, og at dette burde gennemføres helt ud, at saaledes Ekspropriationsudgifter i lige saa fuldt Maal var en Udgift, der skulde deles af Staten, som enhver anden Udgift i Anledning af Anlægget; naar derved den rigere Egn fik et større Tilskud, fordi Ekspropriationsudgiften der blev større, saa var der deri ikke nogen Urimelighed, idet den rigere Egn ogsaa

bragte større Ofre; det blev netop i Forhold til, hvad vedkommende Egn ofrer, at hele Tilskuddet kom til at staa, og Egnen havde en fuld Berettigelse til det større Tilskud, fordi den ved at vise sig i Stand til at gøre det større Offer tillige viser, at der er større Anledning til at bygge dens Bane. Der har altsaa været divergerende Meninger, men man har samlet sig om at kunne gaa til, at Tilskuddet sættes i Forhold til Udgifterne ved Baneanlægget, og at samtidig al Ekspropriationsgodtgørelse falder bort, hvilket vil blive en Favorisation af de fattigere Egne. Det har dette Mindretal gjort i Erkendelse af, at hvis man skal naa ved saadanne Regler at undgaa mange ørkesløse Forhandlinger, saa er det kun ved gensidig Smødekommenshed og ved at staa lidt af baade paa den ene og den anden Side. Vi have altsaa kunnet i denne Del af Forslaget slutte os til det øvrige Udvalg, og der er nærmest kun 2 Punkter, hvor vi ikke have kunnet gaa med dem. For det første over for den ny § 2, de Begrænsninger, som den sætter over for Indenrigsministerens Ret til at give saadanne Koncessioner. Jeg skal ikke komme ind paa det allermindste af de storpolitiske Betragtninger, der ere gjorte gældende paa dette Punkt, og som jo selvfølgelig kunne gøres gældende over for enhver Sag, men som jeg nok synes kunde være holdt ude her. Jeg skal i alt Fald kun sige, at naar vi have ment, at vi kunne give en saadan Bemyndigelse til Ministeriet, er det i fuld Bevidsthed om, at en Bemyndigelse for Administrationen, der begrænses saaledes, som den her foreslaaede vilde blive, vilde vi kunne give til et hvilket som helst Ministerium — og da selvfølgelig for vort Vedkommende ikke mindst det nuværende. Vi mene nemlig, at hvis dette Forslag skal gøre nogen væsentlig Nytte, er det ikke blot ved at fastslaa nogle almindelige Regler, men saa er det ogsaa ved her fra Tingets Forhandlinger at holde ude saa mange mere eller mindre ørkesløse Jærnbaneforhandlinger som muligt, og vi have ment, at de Begrænsninger, der ere givne over for Ministeren, ogsaa dem, som vi ere gaaede med til, og som ere komne frem under Udvalgets Forhandlinger, gaar ud paa, at han skal spørge alle, der paa nogen Maade kunne siges at være interesserede i vedkommende Baneanlæg, ere tilstrækkelige til at betrygge os, særlig ogsaa de Begrænsninger, som man til Dels af finansielle Hensyn har givet Loven deri, at den jo kun er tænkt gældende nogle faa Aar — saa skal den i alt Fald igen fornøjes. Naar andre ærede Medlemmer imidlertid